

S Å N G

vid

Minnesfesten den 11 Januari 1851.

PEHR BRAHES ande stod på silfversky
Och såg från blåa fästet ned;
Såg tvenne sekler, som ren hunnit fly,
Sen månen sista gången spred
En tårögd glans uppå den afskedsstunden,
Då «GREFVEN» sade sitt farväl
Åt detta land, hvori sin själ
Han gjöt,
Som vårens flägt gjuts i den stela lunden.

Den ädla andeblicken troget föll
Först på hans fordna älsklingsstrand,
Der hugstor han den fackla utsträckt höll,
Hvars gnistor öfver stad och land
Den nya gryningen i Finland tände.
Men facklan sjelf, som morgon väckt,
I grus och aska nu var släckt;
Och bort
Från Auras strand med sorg sig blicken vände.

Dock si! Der fjerran i en annan nejd,
Der förr mot öde, blinda skär

Blott vreda vågen drog i bister fejd
Och blixtar lyste töcknens här,
Ett herrligt altare sin klara flamma
Åt ljusets helga magter vigt,
Och ren, som nunnans första bigt,
Den steg
Dit, hvadan ljusets strålar ytterst stamma.

Men fast det vänligare lyste nu,
Fast mera skönt det blifvit prydt,
Dock samma altare det var, som Du,
PEHR BRAHE, hade upprest nytt.
Ditt värf var morgonens i kamp mot natten:
Den dag, Du ville lyfta opp
Ur tidens botten, än blott hopp,
Log likt
I hafvets djup fördolda perleskatten.

Den dag, Du anat, ej blott grytt;
Den nådde ren sin middagshöjd,
Och nattens skuggor skrämnda flytt
För segerropets höga fröjd.
Ur Finlands barm den ljuder djerft:
Ej Finland elden vårdat blott,
Men ljusets gnistor, som det ärft,
Kring land och folk det troget sått.

Och uti detta ädla ljus
Ett namn står högst i högtidsglans;

Af detta jubelstormens brus
Bärs upp en minnets hyllningskrans.
Ditt namn det, ALEXANDER, är,
Så dyrt för oss, så vördadt, kärt:
Dig Minnet kransen tacksamt bär
För godt, väl mer än lifvet värdt.

Haf tack för trofast, storsint hägn,
Af Vetande och Sanning rönt!
Som dagens sken, som arlaregn
Ur fälten lyfta blommor skönt;
Så vid Din kärleks milda blick
— En stråle af Ditt sinnes ljus —
Ur själ och hjertan frukten gick,
Som sist blir kvar, då allt är grus.

Hvad vore väl all handlings glans,
Hvad sjelfva hjeltearmens kraft,
Om Sång och Saga ej till hands
Som vapendragare de haft!
De vissna skulle, härjas snart,
Som hjeltens svärd af rosten tärs;
Men Ryktets vingar få sin fart,
Då det af Sång och Saga bärs.

Naturens sol sin nedergång
I detta rike aldrig når,
Der nu Din Faders, der engång
Din herrskarvilja väldigt rår.
Men Andens ljus, som njöt Ditt skygd,
En högre glans dock kring Dig spred:

Förutan det ej finnes dygd,
Ej adel, ära, seger, fred.

Af förste ALEXANDERS namn
I Ditt ett vänligt echo ljud:
Vår kärlek därför i sin famn
Det tidigt tog. Ej tid, ej död
Förmå att rycka ur vår själ
Den Furstes minne, hvilken satt
Högt ofvan timligt, vanskligt väl
Sin seger öfver mörkrets natt.

Välsignas detta minne skall
Af läppar, som ej bedja än,
Om Finlands glädje ock blir all,
Det tacksamt blickar dock till Den,
Som trodde godt om Finlands folk,
Som aktade dess andes kraf,
Och som åt dennas högsta tolk
Ej endast hägn, men ära gaf.

De store andar, hvilka lagt
Till Finlands bildningstempel grund,
När Du Dig afklädt jordens magt,
Dig vänta i sin ljusa rund;
Och efterverlden viger till
En segerfana för sin här
Det namn, Vi fire, då den vill
Till strids för allt hvad ädlast är.

